

๑

ปฐมบทแห่งพันธะ

“ลุงๆ มาแต่งงานกันไหม”

คำถามนั้นทำเอาชายหนุ่มวัยสามสิบห้าถึงกับตะลึง ดวงตาคมมองเด็กสาววัยใสที่ยืนอยู่หน้าโต๊ะทำงานของเขาในสำนักงานฟาร์ม ‘เพราะรัก’ ฟาร์มผักออร์แกนิกย่านชานกรุงที่เขามาลงทุนเมื่อราวสิบปีก่อน ส่วนหล่อนเป็นหลานสาวคุณนายเครือวัลย์ เจ้าของสวนมะม่วงชื่อดังที่อยู่ติดกับพื้นที่ฟาร์มของเขา

นวินดา เครือฟ้า แต่ใครๆ ก็มักเรียกหล่อนว่าน้ำผึ้ง...

ชื่อนั้นหวานหยดย้อยเหมือนพวกกุสตรี่ในรั้วในวัง แต่ว่าวีรกรรมหลายอย่างของเมื่อน้ำผึ้งหวานเล่าต่ออีกสามวันแปดวันก็ไม่จบ บางครั้งเขายังแอบคิดว่าหล่อนควรจะมีชื่อ ‘น้ำผึ้งบูด’ มากกว่า

หลายเดือนก่อน เด็กสาวเพิ่งจบมัธยมปลายมาหมาดๆ เขาคิดว่าตอนนี้หล่อนน่าจะกำลังจดจ่ออยู่กับการลุ้นผลสอบเข้ามหาวิทยาลัยที่บ้าน ไม่นึกไม่ฝันว่าจู่ๆ หล่อนจะทำมะม่วงน้ำปลาหวานมาฝากเขาถึงห้องทำงาน แล้วเปิดฉากขอแต่งงานแบบไม่อ้อมค้อม

หากเขาไม่ได้หุ้เพี้ยน นวินดาคงกำลังเสียใจเรื่องการตายของย่าจนเพี้ยนแน่นอน!

“เพื่อเจ้ออะไร” เขตพนาเปิดจากถามตรงๆ ก่อนจะเห็นหล่อนขมวดคิ้วเล็กน้อยเหมือนไม่ค่อยชอบใจนักที่ถูกตำหนิด้วยถ้อยคำแบบนี้

“ไม่ได้เพื่อ น้ำผึ้งอยากแต่งงานจริงๆ”

ขณะที่เขตพนา กำลังงุนงงอยู่นั้น เด็กสาวก็เลื่อนเก้าอี้ตรงหน้าโต๊ะทำงานของเธอออกแล้วหย่อนก้นลงนั่งเพื่ออธิบายเหตุผล

“ตั้งแต่พี่มดแต่งงานไปเป็นสะใภ้เจ้า น้ำผึ้งได้ยินปู่เล็กกับย่าเล็กพูดอยู่บ่อยๆ ว่าอยากเห็นลุงหมึกกับพี่หมึกแต่งงานเป็นฝั่งเป็นฝา พี่หมึกจะไม่นำเป็นห่วงเท่าไร แพรวพราวขนาดนั้นคงหาเมียไม่ยาก ไม่เหมือนลุงหมึก... วันๆ ถ้าไม่ไปสอนหนังสือก็ชลุ่กอยู่แต่กับผักในฟาร์ม น้ำผึ้งอุตส่าห์เสียสละมาช่วยแต่งงานเป็นภรรยาแสนดี ลุงยังมาหาว่าเพื่อเจ้ออีก ปีนี้ลุงสามสิบห้าแล้วนา... ถ้าไม่รีบจัดงานแต่งงานนี้ จะรอจัดงานแซยิดก่อนหรือไงลุง”

เด็กบ้า! เขาเพิ่งอายุสามสิบห้าหยาๆ มีย่างที่ไหนมาแข่งให้เขาจัดงานแซยิดก่อนงานมงคลสมรส ถ้าเป็นน้องเป็นนุ่ลงละพอจะจับตักันให้เซ็ด

“ไปเล่นไกลๆ ไป” เขตพนาพยักพยัดไปยังประตูสำนักงาน เสียงหัวนตึงพอๆ กับสีหน้า “อีกอย่าง...ฉันจะแต่งงานเมื่อไรมันก็เป็นเรื่องของฉัน เป็นเด็กเป็นเล็ก แทนที่จะคิดเรื่องแต่งงาน ไปคิดเรื่องเรียนต่อก่อนดีกว่าไหม ถ้าผลสอบออกมาว่าไม่ติด มีลู่ทางสำรองเอาไว้บ้างหรือยัง”

“โนะๆ” นวินดารีบยกมือเป็นเครื่องหมายยกบาทไว้วักันตรงกลาง “ไม่ใช่เวลาคุยเรื่องวิชาการ น้ำผึ้งไม่ใช่ลูกศิษย์ลุงหมึก ไม่ต้องมาแนะแนวตอนนี้”

เขตพนาอึ้ง นอกจากดูแลพัฒนาฟาร์มผักออร์แกนิกซึ่งต่อ ยอดมาจากธุรกิจร้านอาหารของครอบครัวแล้ว เขายังมีอีกสถานะหนึ่งคืออาจารย์ประจำคณะเกษตรของมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง สอนนักศึกษา มาตั้งมากมาย ยังไม่เคยเจอเด็กที่โหน่แค้นแ่ก้วจนประสาทได้เท่าหล่อน!

“ที่สำคัญ...เรื่องเรียนต่อน้ำผึ้งมีแพลนไว้แล้ว เหลือก็แต่เรื่องหัวใจนี่แหละ ลุงตอบรับมาคำเดียว น้ำผึ้งจะไปเก็บเสื้อผ้าย้ายเข้าบ้านลุงเลย ลินสอไม่ต้อง งานแต่งไม่จำเป็น ขอแค่ทะเบียนสมรสใบเดียวพอ” นวินดา ยิ้มหวาน ผิดกับคนวัยสามสิบห้าที่เริ่มคิดไม่ตกว่าหล่อนกำลังมีแผนอะไรกันแน่

แรกทีเดียวนั้นคิดว่ามาป่วนเขาเล่นๆ เหมือนทุกครั้ง แต่ดูท่าทางแล้ว ครั้งนี้น่าจะเอาจริง

“ออนเซลดนนี่...มีจุดประสงค์อะไรที่เข้ามาเลยดีกว่า”

“สมกับจบดอกเตอร์นะเนี่ย” นวินดาชมเปาะ ปรายตาไหววบนิดๆ ที่ถูกจับได้ไล่ทัน แต่ก็ยังมีวัยยี่มหวนยามแจ่มแจ้งเหตุผล “ข้อหนึ่ง...ลุงจะได้มีน้ำผึ้งคอยเป็นไม้กั้นหมา ไม่ต้องทนฟังปฏิกิริยาเล็กๆ น้อยๆ ว่าเมื่อไรจะหاسبไข้เข้าบ้านเสียที”

“ออกทะเล” น้ำเสียงของเซตพนาราบเรียบ ยอมรับว่าตั้งแต่แต่งงานสาวคนเล็กของเขาออกเรือนไปเมื่อหลายเดือนก่อน บุพการีก็มักพูดกรอกหูเรื่องคู่ครองบ่อยๆ ซึ่งเขาก็ได้แต่บ้ายเบี่ยงไป เพราะยังไม่มีเรื่องนี้ในหัวสมอง แต่นั่นก็ไม่เกี่ยวกับเรื่องที่นวินดาต้องมาชวนแต่งงานหรอก

“ข้อสอง...กินเด็กเป็นอมตะ ถ้าลุงแต่งงานกับน้ำผึ้ง รับรองว่าหนุ่มๆ แถวนี้อิจฉาลุงแน่”

“ออกไปถึงมหาสมุทร”

“ข้อสาม...”

“ข้อสุดท้าย” เซตพนายืนคำขาด ดวงตาคมของเขายกเป็นนัยๆ ว่า ถ้านวินดายังไม่พ่ายเรือกลับเข้าฝั่งดีๆ เขาจะไม่รับฟังหล่อนอีกต่อไป

ดวงตาคู้งามมีประกายไหววบน ริมฝีปากอímเม้มเข้าหากันเล็กน้อย เหมือนกำลังคิดใคร่ครวญคำตอบอย่างรอบคอบ

“น้ำผึ้งไม่เหลือใครแล้ว อยากมีคนที่ช่วยดูแลสวนคุณนะ”

เสียงอ่อยๆ นั้นทำเอาเซตพนารู้สึกเหมือนมีก้อนหินขนาดยักษ์ทุ้มลง

ตรงกลางศีรษะอย่างแรง

ให้ตาย! หล่อนอยากได้เขาเป็นสามี หรืออยากได้ผู้จัดการสวนกันแน่ “นะๆๆๆ” นวินดาอ่อน “คุณย่าทิ้งน้ำผึ้งไปสบายแล้ว ไหนๆ ลุงก็ยังไม่ม่ี่แพน ไม่คิดแต่งงานกับใครในเร็วๆ นี้ เพราะฉะนั้นเห็นแก่เด็กตาดำๆ อย่าใจร้ายใจดำนักเลย สวนคุณย่ากว้างขวางจะตาย น้ำผึ้งรับผิดชอบคนเดียวไม่ไหว แล้วเด็กอย่างน้ำผึ้งจะไปจ้างคนอื่นก็ไม่ไว้ใจ ไม่เหมือนลุงหมี่หรือก เห็นกันมาตั้งหลายปี”

เซตพนากลองตามองเพดาน ไม่อยากเชื่อเลยว่าเหตุผลแค่นี้จะทำให้หล่อนมาขอเขาแต่งงานได้

“เอาเป็นว่าฉันจะหาคนที่ไว้ใจได้ไปช่วยเธอดูแลสวนคุณย่าละกัน” เป็นความเอื้อเฟื้อที่ทำให้เอนนวินดาเหวอ กะพริบตาปริบๆ อย่างไม่คิดไม่ฝัน

“น้ำผึ้งมาขอแต่งงานนะลุง ไม่ได้มาขอให้ช่วยหาผู้จัดการสวน”

“แต่ที่เธออธิบายมานั้นมันหน้าที่ผู้จัดการสวน ถ้ายังไม่เกิดก็กลับบ้านไปนอนกินนมซะจะได้โตไวๆ ฉันไม่มีเวลามาล้อเล่นกับเด็ก” เซตพนาตัดบทด้วยการก้มลงตรวจเอกสารงานบัญชีบนโต๊ะต่อ แต่แล้วก็ชะงักเพราะหล่อนยื่นมือทั้งสองข้างมาวางทับเอกสารของเขา

“น้ำผึ้งไม่ได้ล้อเล่น!”

“นั่นเธอก็ยังต้องรู้เอาไว้ว่า บัจฉยที่ทำให้คนแต่งงานกันจริงๆ มีมากกว่าเหตุผลของเธอหลายข้อ อย่างน้อยก็ต้องรักกัน ไว้ใจกัน อยากอยู่ด้วยกัน ไม่ใช่แค่อยากได้ไม้กันหมา อยากให้ใครอีกจก หรือว่าอยากได้คนช่วยดูแลสวน” ซายหนุ่มถือโอกาสสอบปรบเป็นชุด และเพียงแค่นี้เด็กสาวอ้าปากเตรียมจะโต้แย้ง เขาก็รีบตักคอหล่อนด้วยประโยคไม้ตาย “ที่สำคัญคือเธอยังเด็กเกินกว่าจะคิดเรื่องแต่งงาน หน้าที่ของเธอตอนนี้คือเรียนหนังสือ”

“โห...นี่มัน พ.ศ. อะไรแล้วละ” นวินดาแย้ง สีหน้าเอือมระอาเขาทั้งๆ ที่เขาต่างหากควรต้องเอือมระอาหล่อน “ลุงจะเอาค่านิยมสมัยลุงหนุ่มๆ มา

เป็นบรรทัดฐานได้ไง เด็กสมัยนี้บางคนอายุแค่สิบสี่ก็มีลูกกันแล้ว”

แกแดด! หากเป็นน้องเป็นนุ่จริงๆ เขาจับอบรมชุดใหญ่แน่นอน

“ไม่รู้ละ” นวินดาตัดสินใจลุกขึ้นยืน ก่อนจะยื่นคำขาดกับเขาอย่างเอาแต่ใจตามประสาเด็กๆ “ถ้าลุงไม่ยอมแต่ง ฉันน้ำผึ้งไปแต่งกับคนอื่นก็ได้ น้ำผึ้งไม่ใช่คนตัวเปล่า เพิ่งรับมรดกคุณย่ามาตั้งเยอะ คงมีแต่ลุงนั่นแหละที่ปฏิเสธเจ้าสาวเสียมทองอย่างน้ำผึ้งได้ลง”

ร่างเล็กๆ ในชุดเอี๊ยมยีนตัวเก่งหมุนตัวออกไปทางประตูห้อง ทิ้งให้คนอายุมากกว่าได้แต่นั่งนิ่ง และต้องใช้ความพยายามไม่น้อยในการซ่อนรอยยิ้มขบขัน

เด็กหน่อ...มารยาธุนอบลาคิดว่าเขาไม่รู้ไม่ทันหรือไง

ต่อให้เขาจะไม่ได้สนิทสนมกลมเกลียวอะไรกับหล่อน แต่แม่ น้ำผึ้ง บุตรคงลืมไปแล้วว่าเขาสนิทกับย่าหล่อนแค่ไหน อีกอย่างเขาเห็นหล่อนมาตั้งแต่ยังผูกคอกของวิ่งเล่นกับลูกหมา มีหรือจะไม่รู้ว่าเป็นคนอย่างไร เชื่อชนมกินได้เลยว่าหล่อนก็แค่อยากให้เขายอมตามใจเท่านั้น

เท่านั้นๆ ที่เคลื่อนไหวช้าลงเมื่อใกล้ถึงประตูสำนักงานทำให้คนที่ผ่านประสบการณ์ชีวิตมามากกว่ายิ่งมั่นใจในข้อสันนิษฐาน แล้วพอรู้ว่าเขาไม่หลงกลจริงๆ เด็กเจ้าเล่ห์ก็อดไม่ได้ที่จะหันกลับมามองค้อน

“น้ำผึ้งพูดจริงนะ”

“ไปเล่นข้างนอก”

นวินดาแหมปากแน่น แต่ก็ยังดีที่ไม่กระต๊อบเท้าปึงปึงเหมือนพวกเด็กเอาแต่ใจในละคร หล่อนสะบัดหน้าปรีดออกไปจากสำนักงานไม่ไผ่ในฟาร์มเพาะรัก ก่อนจะขี่จักรยานสีชมพูหวานมุ่งหน้าไปทางสวนมะม่วงที่อยู่ห่างกันไม่ถึงห้าสิบลเมตร โดยไม่เหลียวกลับมาองเขาอีก แต่ถึงอย่างนั้นเขตพนาถก็มั่นใจว่าหล่อนเป็นเด็กไฟดีเกินกว่าจะทำตัวนอกกลุ่มนอกทาง และไม่มีทางคว่ำใครมาทำสามีแบบสุ่มสี่สุ่มห้า

ที่จริงแล้วเขาคิดว่านวินดาวยังอยู่ในช่วงไว้วางใจ หล่อนไม่น่ามีอารมณ์

มาแก่งปวนเขาแบบนี้ แต่ครั้นคิดว่าหล่อนอยากให้อยู่ดูแลสวนจริงๆ ก็ยังมองความจำเป็นของการแต่งงานไม่ออก

หรือเด็กเสบของเขากำลังมีปัญหาอะไร...

จักรยานสี่ชมพู่หวานเล่นผ่านสวนมะม่วงมาหยุดตรงหน้าเรือนไทย เก่าแก่ดีดริมน้ำเจ้าพระยา นวนิศาก้าวลงจากพาหนะคู่ใจและเอาขาตั้งลง จอดให้เรียบร้อย หน้านี่คือขั้วมวดที่ถูกปฏิเสธการขอแต่งงานอย่างไรเยื่อใย หล่อนตรงขึ้นบันไดไปยังทำนน้ำหลังบ้านอย่างวาดหวังว่าสายลมเย็นๆ และ บรรยากาศดีๆ รึมน้ำจะช่วยพัดพาอารมณ์หงุดหงิดไปจากใจได้บ้าง

ที่จริงหล่อนก็พอเข้าใจอยู่หรือกว่าจู่ๆ ไปขอแต่งงานแบบนั้น ไม่ว่า ผู้ชายที่ไหนก็ต้องตกใจเป็นธรรมดา แต่การที่หล่อนอุตสาหะแก่งประกาศ ว่าจะไปแต่งงานกับคนอื่นแล้วเขายังไม่ถอยนี่ละที่น่าน้อยใจ

ตาลุหมีบ้า! มีน้ำผึ้งหวานๆ หล่นเข้าปากแล้วยังอุตสาห์คายทิ้งเสีย อีก จบถึงดอกเตอร์แท้ๆ ทำไมถึงซื้อบ๊อชขนาดนี้ ใช่ว่าหล่อนจะหน้าตาซีริว ซีเหร่เสียหน่อย หากแต่งงานกันไปจริงๆ เขามิแต่จะได้กับได้ แต่จะว่าไป หากไม่ใช่เพราะความจำเป็น...หล่อนก็คงไม่ปากหน้าจบบุนชีเมนต์ไปขอ ดอกเตอร์หนุ่มแต่งงานแน่นอน

ทันใดนั้น เสียงฝีเท้าใครคนหนึ่งดังขึ้นทางด้านหลัง

หรือตาลุหมีบ้าจะเปลี่ยนใจตามมาแล้ว...ริมฝีปากอิมคลีอิม ดวงตากลมโตเปล่งประกายสดใส แต่พอหันกลับไปมองจริงๆ ก็ผิดหวังที่เห็นเป็น ร่างจำมำของเด็กชายวัยสิบสี่ปีคนหนึ่ง

“เป็นไงบ้างพี่ผึ้ง ลูหมียอมแต่งงานด้วยไหม” เด็กชายก้าวเร็วๆ ลงมายังศาลาท่าน้ำ ดวงตามีประกายวิบวับด้วยความหวัง กระทั่งสองเท้าหยุดตรงหน้าหล่อน ถึงค่อยเริ่มสังเกตเห็นคำตอบบนใบหน้าอีกฝ่าย “หน้าบูดเป็นตุตลิงแบบนี้แสดงว่ากินหัวมาแหวง”

“ก็เออนะสิ” นึกถึงท่าทางเย็นชาเป็นหมื่นชั่วโลกของดอกเตอร์เซตพนา

ตอนไล่หล่อนออกจากห้องทำงานแล้ว นวินดา ก็อธิบายความอัดอั้นตันใจไม่ได้ “แกแล้วยังเล่นตัวซะมิด”

“แล้วแบบนี้พี่ผឹងจะทำไง” บ๊วยเริ่มเห็นใจอีกฝ่าย เพราะตั้งแต่เริ่มรู้ความ...เด็กกำพร้าอย่างเขาก็มีนวินดาคอยชี้แนะเรื่องต่างๆ และช่วยเหลือเกื้อกูลเหมือนเป็นพี่สาวแท้ๆ ทุกวันนี้เขาจึงสถาปนาตัวเองเป็น ‘ลูกสมุน’ ของหล่อน “ถ้าพี่ผឹងต้องย้ายไปอยู่กับคุณสุตารัตน์จริงๆ บ๊วยคงเหงาแย่”

สุตารัตน์...ชื่อนั้นทำเอาประกายตาคุ้งามไปหวิว

หญิงสาววัยสามสิบห้าปีคนนี้มีศักดิ์เป็นแม่แท้ๆ ของหล่อน แต่ถ้าไม่นับเรื่องที่เคยให้กำเนิดหล่อนเมื่อราวๆ สิบเจ็ดปีก่อน สุตารัตน์ก็แทบจะไม่เคยทำอะไรที่คนเป็น ‘แม่’ ส่วนใหญ่เขาทำกันเลย

ตั้งแต่ยังเตาะแตะหัดเดิน...นวินดาเห็นแม่เอาแต่นั่งๆ นอนๆ อยู่กับบ้าน พอตกค่ำก็ออกไปทำงานร้องเพลงในไนต์คลับ ทั้งที่พ่อแม่ไม่ค่อยอยากให้ไปยุ่งกับสถานที่ที่โจรกรรมกัน ทั้งสองจึงมักจะสีปากเสียงกันเสมอ

คนเป็นนรยออ้างว่าอยู่บ้านเฉยๆ ก็โดนแม่สามีดำ่ว่าไม่ทำมาหากิน ถึงต้องออกไปร้องเพลงข้างนอก เพราะถ้าจะให้ไปขุดดินทำสวนหรือว่าติดต่อลูกค้าที่มารับซื้อมะม่วง สุตารัตน์ก็ไม่เคยทำมาก่อน

กระทั่งนวินดาอายุห้าขวบ...แม่ก็เก็บเสื้อผ้าใส่กระเป๋าออกจากบ้านไป

ตอนนั้นเด็กหญิงนวินดาถอดใจแล้วแน่ ร้องไห้ปึมจะขาดใจ เพราะอยากมีแม่เหมือนเด็กคนอื่นๆ แต่แม่ก็เลือกที่จะผลักไสหล่อนให้อยู่กับย่า แล้วขึ้นรถยนต์คันหรูออกไปกับชายหนุ่มท่าทางภูมิฐานที่หล่อนไม่รู้จักชื่อด้วยซ้ำ รู้แต่ว่าเขาขับรถสปอร์ตแบบที่เคยเห็นแค่ในจอโทรทัศน์ พอคนงานวิ่งไปส่งชาวพ่อในสวน พ่อก็ไม่รอช้าที่จะขับรถกระบะคู่ใจตามแม่ไปทันที ทว่าเหตุการณ์นั้นกลับทำให้หล่อนต้องเสียพ่อไปตลอดกาล

คุณนายเคอรี่วัลย์ เครือฟ้า ย่าแท้ๆ เล่าว่าพ่อประสบอุบัติเหตุรถคว่ำ เด็กหญิงนวินดาถามหาแม่หลายครั้ง แต่ย่าก็บอกว่าแม่คงไม่กลับมาอีก ซึ่ง

หล่อนรู้ว่ายาไม่ได้โกหก เพราะตลอดหลายวันที่จัดงานสวดอภิธรรมศพพ่อนวินดาไม่เห็นแม่มาเลยสักวันเดียว

ตลอดหลายปีที่ผ่านมา ยากลายเป็นทั้งพ่อและแม่ของหล่อน กระทั่งยากจากไปด้วยโรคมะเร็งเมื่อสามสัปดาห์ก่อน แม่แท้ๆ ก็กลับมาที่บ้านสวนอีกครั้ง

สูตรัตน์เปลี่ยนแปลงไปจากเมื่อก่อนมาก มีคนขับรถประจำตัวเหมือนพวกคุณหญิงไฮโซ ทั้งยังแต่งกายด้วยเสื้อผ้าแบรนด์ดัง ทำทางดูผู้ดีตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า หากไม่เห็นกับตาว่าแม่เคยสวมเสื้อยัดตลาดนัด นุ่งผ้าถุงเก่าๆ นอนอยู่บนเรือน หล่อนคงไม่เชื่อด้วยซ้ำว่าอีกฝ่ายเคยเป็นภรรยาชาวสวนมาก่อนจริงๆ

‘ฉันรู้ว่าแกโตขึ้น จู่ๆ จะต้องทิ้งไปแบบกะทันหันคงยังปรับตัวไม่ทัน เอาเป็นว่าฉันจะให้เวลาแกได้อยู่จัดงานทำบุญร้อยวันยาของแกก่อนละกัน เสร็จแล้วฉันจะให้คนมารับ หวังว่าแกคงจะไม่ต้อจนทำให้ฉันต้องยุ่งยาก เพราะถึงยังไง...ฉันก็มีอำนาจปกครองแกในฐานะแม่แท้ๆ อยู่ดี’

ประโยคที่สูตรัตน์ทิ้งท้ายเอาไว้คอยรบกวนจิตใจหล่อนมาตลอดสามสัปดาห์เต็ม!

นวินดาพอจะรู้อยู่บ้างว่าพ่อกับแม่ไม่ได้จดทะเบียนสมรสกัน ต่อให้แม่จะไม่ได้เลี้ยงดูหล่อนในช่วงหลายปีที่ผ่านมา แต่อำนาจในการปกครองบุตรโดยชอบด้วยกฎหมายย่อมเป็นของสูตรัตน์แต่เพียงผู้เดียว หากว่าอีกฝ่ายยื่นเรื่องต่อศาล อย่างไรเสียก็ต้องมีสิทธิ์ในการรับหล่อนไปเลี้ยงดู

แต่นวินดาไม่อยากไปอยู่กับแม่...หล่อนเชื่อว่าแม่ไม่ได้รับหรือหวังดีกับหล่อนจริงๆ อย่างที่พยายามเกลี้ยกล่อม และมารับหล่อนด้วยจุดประสงค์อื่นมากกว่า หล่อนยื่นคำขาดว่าอย่างไรเสียก็ไม่มีทางย้ายออกไปจากสวนของย่า ตอนนั้นสูตรัตน์ถึงได้ยกเอาข้อกฎหมายมาอ้างก่อนจะกลับออกไป ซึ่งหากถูกบังคับจริงๆ นวินดาที่ยังไม่รู้ว่าจะรับมือได้แค่ไหน อยากรื้อหล่อนก็ยังคงเป็นเด็ก การขัดข้อกับผู้ใหญ่คงไม่ใช่เรื่องง่าย โดย

เฉพาะผู้ใหญ่ที่ได้ชื่อว่าเป็นแม่บังเกิดเกล้าของหล่อน

ด้วยเหตุนี้... นวินดาถึงได้ต้องการหาผู้ปกครองคนใหม่ หรืออีกนัยหนึ่งก็คือ ‘สามี’ เพราะถ้าหล่อนแต่งงานมีครอบครัวเสียแล้วก็เท่ากับว่าหล่อนบรรลุนิติภาวะด้วยการสมรส ถึงตอนนั้นสุดาร์ตน์ก็จะมีสิทธิ์ใช้อำนาจปกครองอีก

“ว่าแต่...” เด็กชายบ็อมมีสีหน้าครุ่นคิด “ต่อให้ลุงหมียอมแต่งงานจริงๆ แม่ของพี่ผឹងจะยอมหรือ”

“พี่มีวิธีทำให้คุณสุดาร์ตน์ยอม เหลือกก็แต่ลุงหมีนี่แหละ” นวินดาถอนหายใจเล็กๆ เดินไปเดินมาอยู่ในศาลาทำน้าอย่างคิดไม่ตก “ทำไงดีนะ”

“เอ...” สมุนน้อยของหล่อนยกมือขึ้นถูคางเบาๆ “งั้นถ้าลุงหมียอมพี่ผឹងลองถามลุงหมีกดีไหม”

คำแนะนำนั้นทำเอาสาวรุ่นพี่ชะงัก ปรกาศตาไหววูบยามนึกถึงไบหน่าหล่อเหลาของเซตซล ซึ่งมีศักดิ์เป็นน้องชายแท้ๆ ของเซตพนา และยังคงสถานภาพโสดมาจนอายุสามสิบกว่าเช่นกัน

“ไม่เอา!”

“ทำไมล่ะ” บ็อมย่นถามทันควัน “ลุงหมีกใจดี ไม่ดูเหมือนลุงหมิด้วย บ๊อว่าถ้าพี่ผឹងบอกลุงหมีกตรงๆ เรื่องคุณสุดาร์ตน์ ลุงหมีกอาจจะยอมช่วยก็ได้”

ยอมรับว่าที่เด็กชายพูดก็มีเหตุผล แต่ไหนแต่ไรเซตซลใจดีกับหล่อนมากกว่า หรือว่าง่ายๆ ก็คือเขาเป็นคนมนุษยสัมพันธ์ดี เข้ากับใครๆ ได้ง่าย แต่แค่ลองคิดว่าจะไปขอเซตซลแต่งงานเหมือนอย่างพี่ผึงขอเซตพนาเมื่อครูนวินดาลกลับกระอักกระอ่วนใจ และมั่นใจว่าคงทำอย่างนั้นไม่ได้แน่นอน

“ที่จริงบ๊อก็สงสัยอยู่เหมือนกัน ทำไมพี่ผึงถึงเลือกลุงหมีก หรือว่าจริงๆ แล้วพี่ผึงแอบชอบ...”

“หยุดเดี๋ยวนี้เลยบ๊อ!” นวินดารีบถลึงตาดู สวนทางกับแก้มใสที่กำลังเริ่มเห่อแดงเล็กน้อย “อย่าพูดอะไรเพื่อเจ้อออกมาเชียว พี่ผึงเลือกลุงหมีก

เพราะว่าพี่หมีก็มีแฟนอยู่แล้วต่างหาก บ๊อไม่เห็นหรือ...ก่อนหน้านี้พี่หมีก็มีข่าวคบอยู่กับดารา แล้วผู้หญิงบ้านๆ อย่างพี่จะเอาอะไรไปสู้กับดาราได้”

ที่จริงนวินดาไม่แน่ใจหรอกว่าเซตชลเป็นแฟนกับดาราจริงหรือเปล่า แต่ว่าหล่อนเคยเห็นข่าวซุบซิบตามคอลัมน์ในเฟซบุ๊กบ่อยๆ ว่าทั้งสองคนไปไหนมาไหนด้วยกันในช่วงหลายเดือนที่ผ่านมา ถึงแม้ว่าดาราสาวจะให้สัมภาษณ์ว่าเป็น ‘กัลยาณมิตร’ ก็ตาม

“แต่บ๊อเคยถามลุงหมี ลุงหมีก็บอกว่าพี่เซรีเป็นแค่เพื่อนนี่นา”

“แหม...ทำอย่างกับไม่เคยอ่านข่าวดารานะไอ้บ๊อ” นวินดาปักใจเชื่อไปเกินครึ่งแล้ว “เห็นบอกอย่างนี้ก็ค่อยๆ สูดหายใจเปิดตัวเป็นแฟนกันทุกทีแหละๆ ประกาศมาอีกทีอาจเป็นข่าวแต่งงานสายฟ้าแลบเลยก็ได้”

“ก็จริงเฮะ” สมุนน้อยเริ่มคล้อยตามคำพูดของลูกพี่สาววัยกระเตาะ “แล้วแบบนี้พี่ผิงจะทำไง ลุงหมีก็มีแฟนแล้ว ส่วนลุงหมีก็ดันเล่นตัว”

“ที่จริงมันก็พอมีหนทางอยู่ แต่มันไม่ใช่วิธีของนางเอกล่ะสิ”

เด็กชายขมวดคิ้ว ก่อนจะเบิกตากว้างเมื่อหาคำตอบให้ตัวเองได้

“ฮา! พี่ผิงจะปล้ำลุงหมีทำผัว?”

“เฮ้ย!” นวินดารีบยื่นมือไปปิดปากอีกฝ่าย กวาดตามองไปรอบๆ เพราะอดกลัวไม่ได้ว่าจะมีคนงานผ่านมาได้ยินเข้า “พูดบ๊ออะไรของแก เดี่ยวใครได้ยินเข้าก็เข้าใจผิดกันหมด”

นวินดาเอ็ด ยอมรับว่าหล่อนต้องการแต่งงานเป็นภรรยาของเซตพนา แต่ก็ใช้ว่าหล่อนต้องการปล้ำเขาจริงๆ เสียหน่อย สาวน้อยตั้งใจเอาไว้แล้วด้วยซ้ำว่าหากดอกเตอร์หนุ่มยอมหลวมตัวจดทะเบียนสมรสด้วยจริงๆ ค่อยหาทางบายเบี่ยงเรื่องบนเตียงทีหลัง

“อ้อออ” บ๊อประท้วง พยายามแกะมือลูกพี่สาววัยกระเตาะที่ปิดแน่นมาถึงจมูกจนเขาแทบหายใจไม่ออก “พี่ผิงจะฆาตกรรมบ๊อหรือไง”

“ก็ใครจะให้พูดจาซี้จู้จี้ พี่เคยปล้ำใครที่ไหนกัน”

“ก็พี่ผิงพูดเองว่าไม่ใช่วิธีของนางเอกละ บ๊อเห็นพวกนางร้ายในละคร

เวลาที่อยากได้พระเอกจนตัวลั่นก็ใช้วิธีวางยานอนหลับแล้วจับปล้ำทำตัว
ทั้งนั้น” เด็กชายโต้ตอบซื่อๆ ยังคงไม่คิดว่าตัวเองพูดผิดด้วยซ้ำ

นวินดาไหวไหวเล็กน้อย

“นั่นมันวิธีของนางร้ายยุคดึกดำบรรพ์”

“จะบอกว่าตัวเองเป็นนางร้ายยุคสี่จี่ว้างั้น”

“ร้ายอะไรเล่า พี่เป็นคนโสดๆ” นวินดายิ้มหวาน แต่แววตากลับเจ้าเล่ห์
เสียดจันเด็กชายที่วิ่งตามกันหล่อนมาตั้งแต่เล็กๆ อดขมลุกชูไม่ได้ สมน้อย
ถึงกับกลืนน้ำลายลงคออีกใหญ่ ลงถ้าลูกพี่ของเขาพูดว่า ‘โสดๆ’ ที่ไร
เหตุการณ์ต่อจากนี้มีแต่จะ ‘โสดๆ’ สถานเดียว!

๒

ลุมหมีชั่วโลก

อาทิตย์อัสดงทอแสงลงตกกระทบบึงบัวขนาดใหญ่ย่านชานกรุง
ติดกันนั้นคือเรือนไม้ทรงไทยประยุกต์ ซึ่งมีระเบียงกว้างเปิดให้บริการเป็น
ร้านอาหารภายใต้ชื่อ ‘เรือนกุมาริกา’

ดอกเตอร์พนัส พัยคณา...บิดาของเซตพนาเป็นเจ้าของร้านอาหารแห่ง
นี้ ทุกๆ เย็นหากไม่ติดธุระอะไร เซตพนา กับ เซตชล จึงมักกลับมากินข้าว
ฝีมือพ่อ ชวนกันคุยเรื่องลัทธิเพะระตามประสาพี่น้อง บางครั้งถ้าลูกค้าไม่
เยอะมากนัก พนัสกับภรรยา ก็จะมานั่งร่วมโต๊ะด้วย แต่วันนี้ค่อนข้างพิเศษ
กว่าวันอื่นๆ เพราะมีน้องสาวคนสุดท้องกับสามีหนุ่มราชินิกุลเดินทางมาร่วม
รับประทานอาหารด้วย

แม่แต่งงานไปนานเกือบครึ่งปีแล้ว แต่กุมาริกาก็ยังคิดถึงพ่อแม่และ
พี่ชายทั้งสองจนอดไม่ได้ที่จะต้องขออนุญาตหม่อมราชวงศ์นพคุณมากิน
ข้าวที่บ้านทุกเย็นวันพุธ ซึ่งส่วนใหญ่แล้วคุณชายจะเป็นฝ่ายขับรถพามาเอง
เว้นเสียก็แต่วันที่ติดงานสำคัญจริงๆ ถึงให้คนอื่นมาส่ง

“อ้าว!” กุมาริกาอุทาน ดวงตาเบิกกว้างพลางยกมือกุมท้องที่หนุนกว่า

ปรกติ เพราะตั้งครุกรรมานกว่าสิบแปดสัปดาห์ ทำทางตกอกตกใจนั้นทำให้
พี่ใหญ่ของบ้านอดห่วงไม่ได้

“เป็นอะไร มด” เขตพนาไถ่ถาม มองน้องสาวที่กำลังกะพริบตาปริบๆ
อยู่บนเก้าอี้ตรงข้าม

“เหมือนลูกจะเริ่มตื่นแล้วเลยละ”

“จริงเหรอ...” หญิงวัยกลางคนที่นั่งอยู่หัวโต๊ะมีท่าทางตื่นเต้น “แบบนี้
เป็นสัญญาณที่ตื่นะ ตอนแม่ท้อง...มดก็ชอบตื่นเวลาแม่กินข้าวแบบนี้ละ”

“ไหน” หม่อมราชวงศ์นพคุณอดไม่ได้ที่จะยื่นมือไปคลำท้องภรรยา
ก่อนจะยิ้มน้อยๆ อย่างยินดีปรีดาที่สัมผัสได้ถึงแรงตื่นเบาๆ ของลูกน้อย
“จริงด้วย”

“ไหนๆ” เขตพนารีบลุกจากเก้าอี้ประจำตัวไปย่อกายลงทางซ้ายมือ
น้องสาว “ขอลูงหมี่ฟังเสียงหลานหน่อย”

ขณะที่พี่ชายคนโตเอียงหูไปแนบลงกับท้องน้องสาว พี่ชายคนรองก็
ลุกจากเก้าอี้ไปย่อกายนั่งลงทางขวามือหล่อน โดยไม่ได้สนใจเลยว่าจะแทรก
เข้ากึ่งกลางระหว่างสามีภรรยา แม้หม่อมราชวงศ์นพคุณจะมีสีหน้าเหวอๆ
แต่เขตชลก็หาได้แคร์ไม่ เขาก็มองแนบหูกับท้องของกุมาริกาเช่นกัน

“ไม่เห็นได้ยินเลย”

“อยู่ทางนี้” เขตพนาเงยหน้าขึ้น บัญใจให้น้องชายคนรองแนบหูลง
บริเวณเดียวกับที่เขาเองฟังเมื่อครูๆ ครั้นได้ยินเสียงตื่นเบาๆ ของหลานชาย
ตัวน้อย เขตชลก็ยิ้มว่า

“จริงด้วย!” ว่าแล้วชายหนุ่มก็เงยหน้าสบตาน้องสาวด้วยความตื่นเต้น
“หลานลูงหมี่ก็ตื่นแรงมาก”

“แบบนี้ทำทางจะดีเหมือนแม่แน่ๆ” เขตพนาสัพยอกพลางก็มอง
แนบหูฟังเสียงหลานตัวน้อยอีกครั้ง กุมาริกาจึงอดเข้าไปได้ที่พี่ชายทั้งสอง
ของหล่อนมามะรุมมะตุ้มอยู่ข้างๆ แย่งกันฟังเสียงหลานด้วยอาการตื่นเต้น
เหมือนเด็กเห่อของเล่น ทั้งๆ ที่อายุสามสิบสี่สามสิบห้ากันแล้ว

แต่จะว่าไปก็ไม่แปลก...หล่อนเองก็แอบตื่นเต้นเหมือนกันเพราะเพิ่งเคยท้องครั้งแรก และลูกของหล่อนก็เพิ่งจะส่งสัญญาณของการมีชีวิตให้รู้เป็นครั้งแรกเช่นกัน

“พอแล้ว...” กุมาริกาอยากกินข้าวต่อ “มดจะกินข้าว”

“เดี๋ยวก่อนสิ พี่ยังได้น้ำไม่ค้อยถนัดเลย” เซตชลยังคงเห่อหลาน เขารอจังหวะที่เซตพนาเงยหน้าขึ้นแล้วแนบหูลงไปฟังเสียงหลานด้นอีกครั้ง หม่อมราชวงศ์นพคุณจึงอดกระแอมขัดไม่ได้

“แต่ผมว่าให้มดกินข้าวก่อนดีไหมครับ”

“ใครถาม” เซตชลหันไปหาเรื่อง เพราะแต่ไหนแต่ไรเขาก็ไม่ค่อยชอบหน้าอีกฝ่ายมากนัก “ลูกกับหลานเขาจะคุยกัน เป็นคนนอกไม่ต้องออกความคิดเห็น”

“ใช่” เซตพนาสนับสนุนน้องชาย “พูดมาก เดี่ยวเอามดคืนเลย”

“เอ่อ...” หม่อมราชวงศ์นพคุณตะลึง ก่อนจะหัวเราะน้อยๆ อย่างไม่อยากจะเชื่อ “ผมเป็นพ่อของลูกมดนะครับ”

“พ่อของลูกแล้วไง” เซตชลเลิกคิ้ว ดวงตาวาววับอย่างไม่สบอารมณ์ ที่อีกฝ่ายอ้างสิทธิ์เหนือกว่า “ผมกับพี่หมีเป็นคนเลี้ยงมดมาตั้งแต่เด็กๆ ถ้าไม่มีผมกับพี่หมี มดคงไม่โตมาให้คุณชายขอไปเป็นเมียได้ เพราะฉะนั้นคงไม่ต้องให้อธิบายวาระหว่างผมกับพี่หมี และคุณชาย...ใครมีสิทธิ์ในตัวหลานมากกว่า”

“อู่มั่น” ดอกเตอร์พนัสหัวเราะซ้ำ ไม่อยากเชื่อเลยจริงๆ ว่าลูกสาวของเขาแต่งงานไปนานขนาดนี้ ลูกชายทั้งสองจะยังทำตัวเป็นจงอางหงูไข่เหมือนเดิม “คุณชายอย่าไปถือสาเลยนะ พวกไม่มีปัญญาทำเองก็แบบนี้”

“พ่อ...” สองเซตลุกขึ้นยืนประสานเสียงท้วง ไม่อยากเชื่อเลยว่าบิดาจะเข้าข้าง ‘คนนอก’ อย่างหม่อมราชวงศ์นพคุณเสียได้

“ก็มันจริงนี่หว่า!” ดอกเตอร์พนัสยืนยันกรานว่าไม่ได้พูดอะไรผิดไป “น้องจะเป็นแม่คนอยู่แล้ว แทนที่พวกแกสองคนจะหงูไม่เข้าใจเรื่อง เอาเวลา

ไปหาลูกสะใภ้ให้พ่อดีกว่าไหม”

“นั่นละสิคะ” กุมาริกาหัวเราะคิกคัก ก่อนจะถือโอกาสเท็กทิมกับพ่อเสียเลย “พี่หมึกกับพี่หมึกชอบทำเหมือนมดเป็นเด็กอยู่เรื่อย ถ้าจะหางมดขนาดนี้ ตอนนั้นยกให้คุณชายทำไม”

“ก็ถ้าไม่ใช่เพราะไอ้...”

เขตชลยังพูดไม่ทันจบประโยค เสียงกระแอมเบาๆ ของมารดาทำให้เขาชะงัก จำได้ว่าอีกฝ่ายไม่ชอบให้ใช้คำหยาบกับราชินิกุลหนุ่ม เหตุผลคือถึงแม้ไม่อยากให้เกียรติคุณชาย แต่ก็ควรจะให้เกียรติราชสกุลเขาบ้าง

“ถ้าไม่ใช่เพราะคุณชายเป็นคนที่มีตรัก คิดว่าพวกพี่อยากยกให้หนักเธอ”

หม่อมราชวงศ์นพคุณยิ้ม มองหน้าภรรยาอย่างรู้ใจกันดีว่าลึกๆ แล้วสองเขตก็วางใจในตัวเขา เพียงแต่ที่ต้องทำเข้มก็เพราะหวังว่าเขาจะทำให้กุมาริกาผิตหัว ยิ่งตอนที่ภรรยากำลังตั้งท้องแบบนี้ เบอร์เซนต์ที่สามีจะแอบนอกใจมีสูง แต่สำหรับเขาแล้วเรียกว่าไม่มีทาง

“พี่หมี่ พี่หมึก อย่าห่วงเลยครับ ผมไม่มีทางทำให้หมดเสียใจแน่นอน”

“ก็หวังว่าจะไม่ดีแต่ปาก” น้ำเสียงของเขตพนาราบเรียบเช่นเดียวกับสีหน้า แต่แวตากลับลมีประกายเชือดเฉือนเบาๆ “ถ้าผมรู้ว่าคุณชายแอบไปมีกิ๊กตอนที่มดท้อง รับรองศพไม่สวยแน่”

“ถ้าพี่หมี่ไม่เชื่อผม งั้นลองถามมดดูเองดีไหมครับ” หม่อมราชวงศ์หนุ่มหันไปหาภรรยา นัยน์ตาทหวานหยดราวมดจะไต่ “ผมเลิกงานก็กลับบ้านตรงเวลาทุกวัน แถมยังทำการบ้านทุกคืนไม่เคยขาด แปลว่าไม่ได้แอบไปมีกิ๊กที่ไหนหรอกเนอะ”

“คุณแก้ว...” กุมาริกาหน้าร้อน อตไม่ได้ที่จะตีแขนสามีเบาๆ ที่พูดเรื่องนี้ต่อหน้าพี่ชายสองคนของหล่อน แต่เวลาเดียวกันก็พอเดาได้ว่าเขาอยากแก้งเอาคืนบ้าง และดูเหมือนว่าจะได้ผลอย่างมากเสียด้วย ตอนนี้สองเขตถึงได้ยืนนิ่งงันเหมือนถูกกำปั้นหนักๆ ชกเข้ากลางใจอย่างแรง!

“อะ...ไอ้คุณชาย!” เขตชลกัดฟันกรอดๆ พลางชี้หน้าอีกฝ่าย “มดทองโตนขนาดนี้ยังไม่รู้จักละเว่น นี่ถ้ามดแทงขึ้นมาใครจะรับผิดชอบ”

“เห็นพว้าเพรื่อไม่รู้กาลเทศะ” เขตพนาร่วมตำหนิน้องเขย ก่อนจะหันไปอบรมน้องสาวด้วยอีกคน “มดก็อย่าไปตามใจคุณชายมาก ทำอะไรคิดถึงลูกให้มากๆ รู้ไหม โอ๊ย...”

สองเขตสะดุ้ง หันขวับไปมองประมุขหญิงของบ้านที่ลุกจากเก้าอี้มาดิงหูกวเขาคนละข้างด้วยความหมั่นไส้

“เลิกเพื่อเจ้าได้แล้ว อายุตั้งสามสิบกว่าแล้วยังจะทำตัวเป็นเด็กหวงของเล่นอยู่ได้” มุลลิลอบรมลูกชายตัวโตๆ ของหล่อนที่ชอบบวงทำข่มลูกเขยอยู่เรื่อย

“แม่...”

“ไปนั่งที่” เสียงเข้มๆ นั้นบ่งบอกว่าไม่อยู่ในอารมณ์ที่จะให้ประท้วงสองเขตจึงได้แต่ยิ้มนิ่ง ก่อนจะพร้อมใจกันหันไปมองคุณชายตาขุ่นราวกับจะบอกเป็นนัยๆ ว่า...วันพระไม่ได้มีหนเดียว!

ร่างสูงราวร้อยแปดสิบห้าเซนติเมตรของสองหนุ่มขี่หวงเดินตามกันไปนั่งลงบนเก้าอี้ฝั่งตรงข้าม หม่อมราชวงศ์นพคุณจึงยิ้มขบขันนิดๆ ก่อนจะหันไปตักแกงเขียวหวานเนื้อใส่ในจานของภรรยา เพราะจำได้ว่าหล่อนโปรดปรานเป็นพิเศษ

“แล้วนี่หมอนัดอีกทีเมื่อไรจะ” มุลลิลเริ่มไต่ถามบุตรสาว เมื่อเห็นว่าบรรยาการดีๆ บนโต๊ะอาหารเริ่มหวนกลับมาอีกครั้ง

“พุดหน้าคะแม่” กุมาริกายิ้ม “มดกำลังจะบอกอยู่เหมือนกันว่าคงไม่ได้มากินข้าวเย็นด้วย แต่จะมากำรงวันงานครบรอบสิบปีฟาร์มฟิ่หมีแทนนะคะ”

หล่อนพยักพยิดไปทางพี่ชายคนโตที่กำลังตักข้าวเข้าปาก จำได้ว่าฟาร์มเพาะรักกำลังจะก้าวเข้าสู่ปีที่สิบแล้ว ซึ่งแต่ละปีพี่ชายคนโตของหล่อนมักจัดงานเลี้ยงเล็กๆ ตอบแทนพนักงาน เพราะถือว่าทุกคนมีส่วนทำให้

กิจการของเขาเติบโต ส่วนกুমาริกาก็ไม่เคยพลาดที่จะไปร่วมขอบคุณเช่นกัน
 “จ๊ะ” มุลิตาตอบรับเสียงนุ่ม “เอาไว้มแม่จะทำความสะอาดห้องรอ”
 “ขอบคุณค่ะแม่” กุมาริการับประทานอาหารหมดจานก็ยกแก้วน้ำขึ้น
 ดื่ม

หม่อมราชวงศ์นพคุณสังเกตว่าคนอื่นๆ เองก็เริ่มอึดกันแล้วจึงขอตัว
 กลับ

“ฉันเดี๋ยวผมกับมดขอตัวกลับเลยดีกว่านะคะ”

หญิงวัยกลางคนยิ้ม พอจะรู้ว่าหม่อมราชวงศ์นพคุณมีงานต้องทำ
 แต่เช้า จึงต้องรีบกลับไปพักผ่อนที่บ้าน

“ขั้บรดีจ้ะ นะคะ คุณชาย”

“ครับ” ราชินิกุลหนุ่มให้ว้ลาพ่อตาแม่ยาย แต่สำหรับพี่ชายสองคน
 ของภรรยา...เขากลับเพียงแค่นั่งเฉยๆ เนื่องจากตัวเองอายุมากกว่าสอง
 สามปีได้ “ผมพามดกลับก่อนนะคะ พี่หมี พี่หมี”

สองเซตเพียงแค่นั่งพักหน้าน้อยๆ ไม่ได้พูดอะไรเพราะเกรงใจบุพการี
 ที่ยังนั่งร่วมโต๊ะอยู่ แต่เมื่อกุมาริกาหันไปทอดลามาจดและหอมแก้มหนึ่งที
 ก่อนจะลูกลมหอมแก้มพวกเขาชนิดไม่ให้หน้าหน้า หัวใจของสองหนุ่มก็เริ่ม
 พองฟูด้วยความสุข ต่างฝ่ายต่างรู้สึกว่าจะทำให้กุมาริกาแต่งงานไปแล้ว หล่อน
 ก็ยังเป็นน้องน้อยคนเดิมของพวกเขาอยู่

“มดกลับก่อนนะพี่หมี พี่หมี วันงานเจอกัน”

“อ้อ จะทำอะไรกระวังๆ ด้วยละ ไม่ได้ตัวคนเดียวแล้ว อย่าชนมาก
 รู้ไหม” เซตพนาลูบศีรษะน้องสาว ดวงตามีประกายห่วงใยจนล้น

“รู้แล้วค่ะ...พ่อ” หล่อนแก้มตบประชดเสียงใส ทุกคนจึงหัวเราะ
 น้อยๆ อย่างพร้อมเพรียงกัน เพราะบางครั้งเขาก็เฝ้าระเบียบกับหล่อน
 มากกว่าพ่อแท้ๆ เสียอีก จากนั้นก็ก้าวไปหอมแก้มดอกเตอร์พนัสเป็นคน
 สุดท้าย “มดกลับก่อนนะคะ”

“รีบไปเถอะลูก เดี่ยวจะถึงบ้านดี”

เป็นที่รู้จักกันโดยทั่วไปว่าช่วงเย็นๆ แบบนี้การจราจรค่อนข้างติดขัด

คล้ายหลังที่กุมาริกาก้าวลงบันไดร้านอาหารไปโดยมีสามีคอยดูแลอย่างใกล้ชิด คนเป็นพ่อแม่มืออาชีพลืมนึกไม่ได้ที่เห็นลูกสาวเป็นผัวเป็นเมีย เหลือกก็แต่ลูกชายอีกสองคนนี่ละที่ไม่รู้จะหาผัวหาเมียได้เมื่อไร

ลำพังเซตชลอาจจะไม่ค่อยน่าเป็นห่วงนัก เพราะดูเหมือนแค้นยิ่งสนุกกับงานและยังไม่เจอคนที่ใช่ ผิดกับเซตพนาที่เคยผิดหวังกับรักครั้งแรกเมื่อหลายปีก่อนจนดูเหมือนอยากครองตัวเป็นโสดตลอดไป

“แม่นะแม่...เมื่อกี้ทำอะไรไม่ไว้หน้าผมกับพี่หมีบ้างเลย” เซตชลเปิดฉากพ้อ นึกถึงตอนถูกทำโทษด้วยการดิงหัวแล้วก็ยังขายหน้าคุณชายไม่หาย

“นั่นสิครับ” เซตพนาเองก็แสนซดดอกซัดใจ “ทีกับลูกเขยละบอกให้พวกผมให้เกียรติ อี! ลำเอียงเห็นๆ”

“ก็คุณชายเขาไม่เกรงเหมือนเราสองคนนี่ แล้วตกลงว่าไง...เมื่อไรจะหาลูกสะใภ้ให้แม่”

“เอ่อ...ผมเพิ่งนึกได้ว่ามีงานที่รีสอร์ท ถ้ายังไม่ผมขอตัวก่อนดีกว่านะครับ” เซตชลไม่พูดเปล่า ยกนาฬิกาข้อมือขึ้นมาดูด้วยสีหน้าจริงจัง ก่อนจะลุกออกไปทางหน้าร้านอาหารทันที

ดอกเตอร์พนัสกับมุลิลาหันขวับมามองลูกชายคนโตเป็นตาเดียวกัน

“ผมก็ทำงานวิจัยค้างเอาไว้ครับ” เซตพนาไม่รอช้าที่จะลุกไปยังประตูหลังร้าน ซึ่งมีทางเดินเชื่อมต่อไปยังเรือนที่พักอาศัย คนเป็นมารดาจึงอดถอนหายใจไม่ได้

“ดูลูกพ่อสิ พูดเรื่องนี้ทีไรกรี๊ดซิ่งทุกที”

“ลูกพ่อแล้วไม่ใช่ลูกแม่หรือไงล่ะ” พนัสกระเซ้า ก่อนจะลุกขึ้นยืนเฝ้าพลางเรียกพนักงานเสิร์ฟในร้านให้มาช่วยกันเก็บโต๊ะ ตั้งใจว่าอีกเดี๋ยวจะไปดูผลงานครีวต่อ

มุลิลาลุกขึ้นตามสามี

“แม่ละอยากรู้จริงๆ ว่าผู้หญิงแบบไหนถึงจะเอาเจ้าสองเซตอยู่ หรือ

ว่าแม่จะจับคลุมถุงชนกับลูกสาวเพื่อนแม่ไปจริงๆ เลยดีคะ”

“อย่าเพิ่งใจร้อนดีกว่า ลูกเราเป็นผู้ชาย รอให้สักสี่สิบก็ยังไม่สาย” พนัสพอจะเข้าใจนิสัยของหนุ่มๆ วัยนี้ตามประสาคนที่เคยผ่านช่วงเวลารักอิสระมาก่อน “ของแบบนี้บทจะมาก็มาเอง หรือบางทีอาจจะมาเร็วชนิดที่เราตั้งรับไม่ทันเลยก็ได้เนะ”

“ปู้เล็ก ยาเล็กขา”

เสียงหวานใสแว่วมากระทบโสต ดอกเตอร์พนัสกับภรรยาหันไปมอง ต้นเสียงก็พบว่านวินดากำลังก้าวขึ้นบันไดเรือนมา

“อ้าว หนูหឹង” มุลิลายิ้มทัก ตั้งแต่มาลงทุนเปิดร้านอาหารในละแวกนี้เมื่อสิบกว่าปีก่อน หล่อนก็ได้รู้จักกับยาของอีกฝ่ายที่เป็นคนกว้างขวาง หากพูดชื่อคุณนายเครือวัลย์ ชาวบ้านละแวกนี้ไม่มีใครไม่รู้จัก เพราะนอกจากจะเป็นเจ้าของสวนมะม่วงชื่อดังของจังหวัดแล้ว ยังเป็นเจ้าของที่ดินอีกหลายผืน

ตลอดหลายสิบปีที่ผ่านมา คุณนายเครือวัลย์ปล่อยให้ชาวบ้านเช่าที่ดินทำกินในราคาถูก บางครั้งใครมีปัญหาเดือดร้อนไปขอให้ช่วย หากไม่ใช่เรื่องเหลือบ่ากว่าแรง คุณนายไม่เคยปฏิเสธเลยสักครั้งเดียว แม้กระทั่งหล่อนกับสามีเองยังเคยขอคำแนะนำจากคุณนายหลายเรื่อง ด้วยเหตุนี้เองสองครอบครัวจึงสนิทกันมาก

“มาได้ยังงี้จ๊ะ” หญิงวัยกลางคนเปิดฉากไถ่ถามทันทีที่เด็กสาวก้าวมาหยุดตรงหน้า เพราะต่อให้สวนของนวินดาจะอยู่ติดกับฟาร์มเพาะรัก แต่ก็ไกลจากเรือนกุฎาริการประมาณห้ากิโลฯ ได้

“น้ำผึ้งได้ยินพวกคนงานในสวนคุยกันว่าเสาร์นี้ฟาร์มเพาะรักจะจัดงานครบรอบสิบปี เลยเอาของขวัญเล็กๆ น้อยๆ มาฝากค่ะ” นวินดายิ้มหวาน พลางยื่นกระเช้ามะม่วงให้ผู้ใหญ่ มีทั้งมะม่วงเขียวเสวย มะม่วงแรด และมะม่วงน้ำดอกไม้สีทอง “น้ำดอกไม้กำลังหวานกรอบ กินกับข้าวเหนียวฟินมากค่ะอย่าเล็ก”

“โอ...” หญิงวัยกลางคนรับกระเช้าของขวัญมาอย่างไม่คิดไม่ฝัน ก่อนจะส่งต่อให้เด็กในร้านช่วยเอาไปไว้ในครัว “ที่จริงหนูผึ่งไม่ต้องลำบากก็ได้ ช่วงนี้ต้องดูแลสวนคนเดียวน่าจะเหนื่อยอยู่แล้ว มีอะไรให้ย่าเล็กช่วยกับบอกได้นะจ๊ะ”

“ขอบคุณย่าเล็กมากเลยคะ แต่ที่สวนมีน้ำแสนคอยช่วยอยู่แล้ว...” เด็กสาวหมายถึงหัวหน้าคนงานเก่าแก่ที่ทำงานให้ย่าแท้ๆ ของหล่อนมานาน “ซึ่งจรัญมาเพลินๆ ก็เหมือนได้ออกกำลังกายไปด้วย น้ำผึ่งไม่ลำบากหรอกคะ แต่อยู่บ้านคนเดียวบางทีก็แอบคิดถึงคุณย่า พอไม่มีคุณย่าสักคน... บ้านหลังเดิมๆ มันกว้างใหญ่ขึ้นเยอะเลย”

สีหน้าเศร้าๆ นั้นทำให้คนเป็นผู้ใหญ่กว่าอดไม่ได้ที่จะลูบศีรษะเพื่อปลอบประโลม

“คุณย่าท่านไปสบายแล้ว อย่าคิดมากเลยจ๊ะ”

“น้ำผึ่งรู้คะ ที่จริงตอนนี้ก็เริ่มทำใจได้แล้ว...” นวนิดารู้สึกอย่างที่สุดจริงๆ เชื่อว่าถ้าวิญญานของย่าเฝ้ามองอยู่คงไม่ชอบใจนักถ้าหล่อนเสียใจนานๆ “เอาเป็นว่าน้ำผึ่งขออวยพรให้กิจการของหนูเล็กกับย่าเล็กเติบโตยิ่งขึ้นไปนะคะ ตอนแรกก็ว่าจะเอามาให้วันงาน แต่ได้ยินมาว่าเป็นงานภายในก็เลยเอามาให้ล่วงหน้าดีกว่า”

“จริงๆ แล้วถ้าหนูผึ่งสะดวกจะมาสนุกด้วยกันก็ได้นะ” ดอกเตอร์พนัสถือโอกาสเชื้อเชิญ

ดวงตากลมโตไหวระริกด้วยความตื่นเต้น ก็เหตุผลแท้จริงที่หล่อนหลบกระเช้าผลไม้มาฝาก ให้อยากอวยพรอย่างเดียวเสียที่ไหนกันล่ะ!

“เอ่อ...จะดีเธอคะ” สาวน้อยวัยกระเตาะรีบป้อนหน้าเกรงใจ เกรงว่าอีกฝ่ายจะระแคะระคายเสียก่อนว่าอยากเข้าไปใกล้ชิดลูกชายคนโตของท่าน

“ช่วงนี้หนูอาจจะยังอยู่ในช่วงไว้ทุกข์ แต่ถ้าคุณย่าของหนูยังอยู่ก็คงอยากเห็นหนูยิ้มได้มากกว่า”

“นั่นสิจ๊ะ” มุสิลาเห็นด้วยกับสามวัยใกล้เคียงกัน “ถ้าหนูผึ่งว่างก็มา

เถอะ แต่ถ้าไม่สะดวกใจจริงๆ ก็ไม่เป็นอะไรนะ ย่าเล็กเข้าใจ”

“ไม่ใช่อย่างนั้นหรอกค่ะ น้ำผึ้งเกรงใจมากกว่า” นวินดารีบออกตัวเนิ่นๆ เพราะถ้าพลาดจากงานนี้แล้วแผนการหา ‘ผู้ปกครองคนใหม่’ ของหล่อนคงยากจะสำเร็จง่ายๆ “น้ำผึ้งไม่ได้เกี่ยวข้องกับอะไรกับคนในฟาร์ม แล้วก็ได้เป็นอะไรกับปู่เล็กย่าเล็กนี่คะ”

“ฮือ? ใครสอนให้คิดแบบนี้กัน” หญิงวัยกลางคนหัวเราะ “ฟาร์มเพาะรักเติบโตมาขนาดนี้ได้ก็เพราะได้คุณย่าหนูช่วยแนะนำอะไรตั้งหลายอย่าง และย่าเล็กเองก็รักหนูเหมือนลูกหลานแท้ๆ”

“ยังตอนที่คุณย่าของหนูไปสบายแล้ว พวกเรายิ่งอยากจะดูแลหนูให้ดีที่สุด” ดอกเตอร์พนัสช่วยยืนยันอีกเสียง “อย่าไปคิดว่าตัวเองเป็นคนอื่นคนไกลอีกนะ”

นวินดายิ้ม ดวงตามีประกายตื่นเต้นจากหัวใจจริงๆ

“ปู่เล็กกับย่าเล็กใจดีจังเลยคะ งั้นถ้าสมมุติว่าน้ำผึ้งอยากจะฝากตัวเป็นลูกสาวจริงๆ จะไม่รังเกียจน้ำผึ้งใช่ไหมคะ” เผลอพูดออกไปแล้วก็ได้แต่เขม่นปากน้อยๆ ไม่แน่ใจเหมือนกันว่าผู้ใหญ่จะมองหล่อนแบบไหน แต่สักๆ ของหัวใจก็อยากเรียกใครสักคนว่า ‘พ่อกับแม่’ มานานมากแล้ว

“รังเกียจอะไรกันล่ะ” หญิงวัยกลางคนหัวเราะน้อยๆ ด้วยความอาวรี “มีหนูผึ้งมาเป็นลูกสาวอีกคน บ้านนี้คงยิ่งคึกคักมากกว่า วันไหนเบื่อๆ เหนงๆ อยากแะมากินข้าวกับพี่หมี พี่หมี ก็มาได้เลยนะ คิดเสียว่าเป็นบ้านของหนูผึ้งอีกหลัง”

“ขอบคุณนะคะ ย่าเล็ก”

“เรียกแม่ก็ได้นะจ๊ะ”

“ค่ะ แม่...” นวินดาเบาใจที่รู้ว่าผู้ใหญ่ทั้งสองรักและเอ็นดูหล่อน ผิดกับเซตพนาที่ชอบทำตัวเย็นชาเหมือนหมีขี้วโลก แต่เชื่อเถอะว่าทางสะดวกขนาดนี้แล้ว... จบงานครบรอบสิบปีฟาร์มเพาะรักเมื่อไร เขาได้ตกลงไปในบ่อน้ำผึ้งของหล่อนจนหาทางขึ้นไม่เจอแน่นอน

๓

บ่อน้ำผึ้งหวานเจี๊ยบ

บริเวณสนามหญ้ากว้างของฟาร์มเพาะรักในคำคีนี่ถูกใช้เป็นสถานที่จัดงานสังสรรค์ ฟอนฟางจำนวนมากถูกนำมาประยุกต์เป็นโต๊ะกับเก้าอี้ชั่วคราว ตลอดจนใช้ตกแต่งเวทีสำหรับดำเนินกิจกรรมต่างๆ ซึ่งหลังจากเซตพนักแล้วเปิดงานเรียบร้อย เจ้าหน้าที่เกษตรประจำฟาร์มจึงก้าวขึ้นไปรับหน้าที่พิธีกรโดยมีคู่หูเป็นหนุ่มหัวใจแหวงจากแผนกบัญชี เพราะต่างมีความสามารถพิเศษในการสร้างความบันเทิงให้คนรอบข้าง

“ปีนี้เป็นงานแปลกตาจังเลยคะ พี่หมี” กุมาริกายิ้มให้พี่ชายคนโตที่เพิ่งกลับมาเข้าร่วมโต๊ะ ดวงตากลมโตกวาดมองไปรอบๆ แล้วก็รู้สึกได้ถึงกลิ่นอายของบ้านไร่กลางขุนเขา ทั้งๆ ที่อยู่แค่ชานกรุงเท่านั้น “น่ารักดีนะคะ ใครเป็นต้นคิดเธอคะ”

เซตพนาไม่ทันได้ตอบคำถาม สาวสวยคนหนึ่งก็ก้าวมาร่วมวงสนทนาเสียก่อน

“สวัสดีค่ะ...”

เสียงใสๆ นั้นทำให้ทุกคนพร้อมใจกันหันไปหา ภาพที่เห็นคือลูกสาว

ผู้จัดการฟาร์มที่มาประจำอยู่บ้านพักพนักงานกับพ่อตั้งแต่ยังเป็นนักศึกษา พอเรียนจบก็เข้าทำงานในตำแหน่งผู้ช่วยผู้จัดการมาได้หกปีกว่าแล้ว

“เป็นยังไงบ้างคะ งานปีนี้ถูกใจคุณหมីและทุกๆ คนหรือเปล่า”

“น่ารักมากเลยจ๊ะ” มุลลิล่าเป็นตัวแทนตอบคำถาม เริ่มเตาได้เลาๆ ว่า ใครเป็นต้นคิดเรื่องเอาวัสดุอุปกรณ์ในฟาร์มมาประยุกต์ใช้ตกแต่งงานวันนี้ “โอเคียหนูเกดแน่ๆ”

“คะ” การะเกดยิ้มหวาน แก้มแดงระเรื่อยามที่ผู้ใหญ่เอ่ยชม “เกดเห็นว่าฟาร์มของเราจัดงานแบบเดิมมาตลอด ปีนี้เลยลองเปลี่ยนดูบ้าง ไหนๆ ก็ครบรอบปีที่สิบทั้งที...เลยคิดว่าน่าจะจัดให้ดูพิเศษกว่าทุกๆ ปีนะคะ”

มุลลิล่าเห็นด้วย ลูกชายคนโตของหล่อนเองก็เตรียมของขวัญพิเศษมา จีบฉลากแจกคนงานในฟาร์มเช่นกัน ถือเป็นการตอบแทนที่ช่วยกันดูแลรับผิดชอบงานในส่วนของตัวเองอย่างดี

แต่ไม่ว่ากันใครจะได้พูดคุยอะไรต่อ เสียงผิวปากแว่วของหนุ่มๆ ที่นั่งอยู่โต๊ะแถวทางเข้างานก็ทำเอาเซตพนาอดหันไปมองไม่ได้ ชายหนุ่มถึงกับตัวชาไป เพราะไม่คิดฝันว่าจะเห็นเด็กแสนของเขาก้าวเข้ามาในงาน พร้อมลูกสมุนร่างจ้ำม่ำ

นวนินดาอยู่ในชุดกระโปรงสีขาว บนศีรษะผูกเชือกคาดผมประดับดอกไม้เล็กๆ ดูน่ารักอ่อนหวานผิดเพี้ยนไปจากวันธรรมดาอีกโข ใบหน้าน่ารักกำลังชะง่อนชะงั่วให้ใครบางคน ก่อนที่มุลลิล่าจะยกมือขึ้นเป็นสัญญาณให้หล่อนรู้ตัว

“นั่นมัน...น้องผิงนี่ครับ” เซตชลหันไปหามารดา คิ้วหนาๆ เลิกขึ้นอย่างประหลาดใจ “แม่เป็นคนชวนมาเธอ”

“จ๊ะ” มุลลิล่ายิ้มรับ ก่อนหน้านี้ไม่ทันได้บอก เนื่องจากเวลาค่อนข้างกระชั้นชิด อีกทั้งหล่อนเองก็มัวแต่วนอยู่กับงานในร้านอาหาร “เห็นหนูผิงตัวคนเดียวแล้วแม่ไม่อยากให้เร้านานๆ เลยชวนมาสนุกด้วยกัน อย่างน้อยก็น่าจะช่วยให้หายคิดถึงคุณย่าได้บ้าง”

“สวัสดีค่ะ” นวินดาก้าวมาถึงโต๊ะก็ยกมือไหว้ผู้ใหญ่

รอยยิ้มหวานใสบนใบหน้าน่ารักทำเอาเซตพนไปถึงกับใจกระตุกไหว เพราะมันเป็นครั้งแรกเลยก็ว่าได้ที่เห็นหล่อนสวมชุดกระโปรงที่ไม่ใช่ชุดนักเรียน ทั้งยังแต่งหน้าแต่งตาจนดูเป็นสาวเต็มตัวแบบนี้ ยิ่งเห็นหล่อนในระยะใกล้ๆ เขายังไม่อยากละสายตาไปมองทางอื่น

“ฮันแน...ลูงหมี้ถึงกับตะลึง พี่ผึ้งของบ๊อสวยใช่ใหม่มละลูง” เสียงเย้าของเด็กจ๋าม้าทำเอาชายหนุ่มวัยสามสิบห้าหลุดจากห้วงคำนึง

เซตพนรีบตีหน้าขีมิ ไม่แน่ใจตัวเองเหมือนกันว่าเมื่อครู่นี้แผลมของหล่อนด้วยสายตาแบบไหน แต่ที่แน่ๆ คือเขารู้สึกไม่ชอบเอาเสียเลยเมื่อเห็นว่าพวกคณงานหนุ่มๆ ต่างพากันมองหล่อน

“ไร้สาระ” น้ำเสียงของเซตพนราบเรียบเช่นเดียวกับสีหน้า ก่อนจะเบี่ยงประเด็นเรื่องที่ว่าสวยหรือไม่สวยด้วยการตำหนินวินดา “เป็นเด็กเป็นเล็กไม่ต้องรีบแต่งหน้าก็ได้ ชอบล่อลือล่อตะเซ่หรือไง”

“หมี้...” คนเป็นมารดาตีแขนก่อนจะเอ็ด “ไปว่าน้องแบบนั้นได้ยังไง”

“นั่นสิคะ” กุมาริกาเห็นด้วย ทั้งยังแอบสงสารสาวรุ่นน้องเพราะเข้าใจหัวอกลูกผู้หญิงเวลาแต่งตัวสวยๆ ก็ย่อมอยากได้ยีนคำชมเชยมากกว่า “มดไม่เห็นว่าคุณผึ้งจะแต่งตัวล่อลือล่อตะเซ่ตรงไหนเลย ชุดก็ได้ไป หน้าก็ไม่เข้มเกิน น่ารักสมวัยดีออก”

นวินดาพยักหน้าหงิกๆ เพราะความจริงแล้วหล่อนก็ไม่ได้ยากล่อลือล่อตะเซ่สักนิด เป้าหมายแท้จริงของหล่อนในคำคินนี้คือ ‘หมี้ยักษ์ชั่วโลก’ ต่างหาก

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะพี่มด” สาวน้อยวัยกระเตาะชินกับการถูกพ่อหมีบ่น “ลูงหมี้เขาหัวโบราณ ชอบเอาค่านิยมสมัยตัวเองยังหนุ่มๆ มาเป็นบรรทัดฐานอยู่เรื่อย ทั้งที่วันก่อนน้ำผึ้งเพิ่งบอกไปหยกๆ ว่าเด็กสมัยนี้อายุสิบสี่ก็...”

เสียงกระแอมของเซตพндังขึ้น ดวงตาคมดูมองคาคโทเซเด็กสาว

ที่กำลังจะพูดจาไม่น่ารักต่อหน้าผู้ใหญ่เต็มโต๊ะ แต่นอกจากหล่อนจะไม่สำนึกผิดแล้ว ยังยิ้มทะเล้นอีกด้วย

“ก็หัดแต่งหน้ากันแล้ว...” นวินดาหัวเราะคิก ไม่ได้ตั้งใจจะพูดแบบวันนั้นออกมาจริงๆ เสียหน่อย เพราะต่อให้หล่อนดูเหมือนเด็กก้ำกั้นในสายตาเขา แต่หล่อนก็รู้กาลเทศะและรู้ว่าเวลาอยู่ต่อหน้าผู้ใหญ่หลายๆ คน ควรวางตัวอย่างไร “หมายถึงน้ำยาอุทัยทิพย์นี่ โอเคเต็มยอดฮิตของเด็กๆ มอตันที่โรงเรียนเลยนะ”

“หือๆ” เขตพนาหัวเราะเบาๆ ในลำคอ ไม่แน่ใจเหมือนกันว่าวันนี้หล่อนจะมาไม่ไหน

การกระตุ้นรณในใจที่เห็นเขาเอาแต่หรีตามองเด็กสาวอย่างประหม่นเพราะหากไม่นับรวมกุมาริกาที่เป็นน้องสาวแท้ๆ ของเขาแล้ว หล่อนไม่ยอมให้ผู้หญิงคนไหนมีตัวตนในสายตาเขาเลย

เด็กผี! ตั้งใจแต่งตัวสวยมาเพื่อดัดจริตมีหล่อนชัดๆ

แต่ไหนแต่ไรการเกิดไม่ค่อยชอบหน้าอีกฝ่ายอยู่เป็นทุน เหตุผลคือสวยเกินหน้าเกินตาไปมาก ทั้งยังรูปร่างดีมีส่วนว่าส่วนโค้ง ผิดกับหล่อนที่แบนเรียบจนต้องเสริมฟองน้ำตลอด แยกว่านั่นคือหล่อนสูงแคร์อย่าหาลิบ-ห้า ดูไม่สง่างามยามยืนข้างกัน

“แต่พี่เกิดเห็นด้วยกับคุณหมินะ” การเกิดไม่รอช้าที่จะร่วมออกความคิดเห็น ริมฝีปากขยับยิ้มอ่อนโยน ทว่าแวตากลัวยะหยันมากกว่า “น้องผิงยังเด็กอยู่ ไม่ควรแต่งหน้าหรอกจ๊ะ เป็นเด็กหน้าสดนะดีแล้ว รีบเอาเครื่องสำอางไปฉาบแบบนี้จะทำให้ ‘หน้าแก่’ เกินวัยเปล่าๆ ที่พูดนี้ก็ไม่ใช่ว่าอยากทำให้น้องผิงเสียเซลฟ์นะจ๊ะ พี่เกิดก็แค่เป็นห่วงเฉยๆ”

“ขอบคุณพี่เกิดมากค่ะ แต่น้ำผิงไม่ได้แต่งหน้าทุกวันคงไม่เก่งง่ายๆ อีกอย่างป็นี่เพิ่งย่างสิบแปดเอง ยัง ‘เอ๊ะ’ อยู่เลยล่ะ” นวินดาแก้มงุดิตดตลก แต่ตั้งใจเน้นคำว่า ‘เอ๊ะ’ ใส่หน้าคนอายุมากกว่าเกือบสิบปีเต็มๆ เล่นเอาการเกิดถึงกับขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน เพราะรู้เท่าทันในเจตนาเด็กแสบ

แต่คนอื่นๆ ที่ไม่ได้คิดอะไรกลับยิ้มแฉ่งอย่างเอ็นดูเสียอีก

“เอละ ทักทายกันพอหอมปากหอมคอแล้ว ให้หนูฟังกินอะไรอร่อยๆ ดีกว่า” มุลิล่าเห็นว่าอีกฝ่ายเพิ่งเดินทางมาถึงงานหมาดๆ น่าจะยังไม่ได้กินอะไรมาจากที่บ้าน หล่อนจึงหันไปสั่งผู้ช่วยผู้จัดการสาวที่ยืนอยู่ใกล้ตัว “หนูเกด ไปบอกเด็กเอาของว่างมาเสิร์ฟให้หนูฟังหน่อยจ๊ะ”

“เกดเหอะคะ” หล่อนทวนถามอย่างอึ้งๆ ไม่อยากเชื่อเลยว่าจะต้องบริการเด็กผี แต่สีหน้างๆ ของเจ้านายก็ทำให้ตระหนักได้ว่าตัวเองอยู่ในสถานะลูกจ้าง “เออ...คะ”

การะเกดยิ้มแก้มแฉ่งนิดๆ เผลอลืมตัวไปเสียสนิทว่าตัวเองเป็นใคร เพราะอยากจะเข้าไปเป็นหนึ่งในสมาชิกครอบครัวพัคณาเต็มแก่ แต่เมื่อยังไม่อาจเป็นได้ในตอนนี้ หล่อนจึงได้แต่หมุ่นตัวออกไปทำตามคำสั่ง แล้วชำเลืองมองเด็กแสบอย่างหมายมาดว่าหากตัวเองเลื่อนขั้นเป็นภรรยาเจ้าของฟาร์มเมื่อไรจะไม่ยอมให้อีกฝ่ายเฉียดเข้ามาในเขตฟาร์มเพาะรักแน่!

“หนูฟัง บ๊อ นิ่งก่อนสิจ๊ะ”

“ขอบคุณคะ แม่” นวินดายิ้ม นิ่งลงบนฟอนฟางใกล้ๆ กับที่หญิงวัยกลางคนนั่งอยู่ก่อนแล้ว โดยที่บ๊อเองก็นิ่งลงข้างๆ ลูกพี่สาววัยกระเตาะ สรรพนามที่นวินดาใช้เรียกผู้ใหญ่เมื่อครู่ทำให้เซตพนาอดแปลกใจไม่ได้

“แม่?” เขาถึงกับทวนถาม เลิกคิ้วน้อยๆ เพราะคิดว่าตัวเองอาจเพียงหูผาด แต่สีหน้าประหลาดใจของน้องๆ อีกสองคนก็ราวกับจะตอกย้ำว่าได้ยินไม่ผิดจริงๆ

“อ้อ” มุลิล่าหัวเราะ เพิ่งนึกได้ว่ายังไม่ได้ออกลูกๆ เรื่องนี้ “แม่กับพ่อตกลงกันว่าจะรับหนูฟังมาเป็นลูกสาวอีกคน ไหนๆ เราก็เป็นคนกันเอง ช่วยเหลือเกื้อกูลกันมาตลอด สำนักงานมีอยู่ใกล้ๆ สวนของน้อง ต่อไปนี้ก็ช่วยสอดส่องดูแลให้น้องด้วยนะ”

เซตพนานิ่ง หันไปมองหน้าเด็กแสบอย่างไม่แน่ใจนักว่าหล่อนมีแผน

อะไรในใจ คราวก่อนมาอ่อนขอแต่งงานกับเขา พอไม่สำเร็จก็ไปอ่อนขอเป็นลูกสาวพ่อแม่เขาแทน ยิ่งเห็นแวตเจ้าเล่ห์ๆ ของหล่อน เขายังไม่ยอมยกไว้ใจสักนิด

วันนี้ตาขาวกระตุกตั้งแต่เช้าแล้ว โบราณว่าขาวร้ายซำดี...สังหรณ์ใจว่าจะมีเหตุร้ายชอบกล!

เสียงเพลงลูกทุ่งจากศิลปินมือสมัครเล่นของฟาร์มดังคลอเคล้าบรรยากาศสนุกสนานในงานสังสรรค์ หลังจากทีนวนิดาถูกเชิญนั่งร่วมโต๊ะไม่นาน มุสิลา ก็ขอตัวไปเข้าห้องน้ำ สามีของหล่อนจึงอาสาออกไปเป็นเพื่อน

“พื้มด ไม่เจอกันตั้งนานคิดถึงจังเลยอะ” นวนิดาถือโอกาสชวนคุย เพราะครั้งล่าสุดที่เจอกันในงานสวดอภิธรรมศพคุณย่า หล่อนยังจมอยู่กับความสูญเสียจนไม่มีแก๊ใจถามไถ่สารทุกข์สุกดิบใครมากนัก “พื้มดสบายดีนะอะ น้องในท้องก็เดือนแล้ว”

“เกือบห้าเดือนแล้วอะ”

“โห...” นวนิดาตรงอย่างอึ้งๆ ดวงตากลมโตจ้องเป้งไปยังท้องของสาวรุ่นพี่ที่หุ่นออกมามากกว่าปกติแค่นิดเดียวเท่านั้น “เกือบห้าเดือนแล้วหรออะ นี่ถ้าไม่บอก น้ำผึ้งคิดว่าแค่สองเดือนเอง ว่าแต่...ผู้หญิงหรือผู้ชายอะ น่าจะรู้เพศแล้วหรือเปล่า”

“รู้ได้สามสัปดาห์แล้วอะ เป็นผู้ชายนะ”

“มันต้องหล่อเหมือนคุณชายแน่ๆ” นวนิดายิ้ม ดวงตากลมโตมองไปทางห่อมราชวงศ์หนุ่มที่นั่งอยู่ข้างๆ ภรรยาของเขาอย่างชื่นชม ไม่รู้ตัวสักนิดว่ากำลังทำให้อารมณ์ของเซตพนาซุ่นมัว กระทั่งบังเอิญเหลือบไปเห็นพ่อหมี้ยักษ์จ้องหล่อนตาไม่กะพริบ นวนิดาจึงอดประหลาดใจไม่ได้ “ลุงหิมมองน้ำผึ้งทำไมอะ หรือว่าหน้าน้ำผึ้งมีอะไรติดอยู่”

ความระรื่นไฉละ! เซตพนาไม่แน่ใจตัวเองเหมือนกันว่าทำไมถึงหงุดหงิดแบบนี้ ทั้งๆ ที่หล่อนก็ไม่ได้ก่อวณอะไรเขาเหมือนเคย

“มองว่าเมื่อไรเธอจะหยุดพูดเสียที ตั้งแต่มาถึงก็เห็นจ้ออยู่คนเดียว”

“เฮ้า!” นวินดาอุทาน ไม่คิดว่าตัวเองทำอะไรผิด “ก็น้ำผึ้งเป็นคน มนุษย์สัมพันธ์ดี ไม่เหมือนลุงนี่ เอาแต่นั่งนิ่งๆ เป็นหมิ่ชั่วโลก คงเพราะ แบบนี้แหละถึงไม่มีใครหลวมตัวมาเป็นแฟนด้วย”

“เด็กบ้า...” ชายหนุ่มมธุรสวาทีลอดไρωνเบาๆ “พูดแบบนี้หมายความว่าไง”

“ไม่เห็นเข้าใจยากตรงไหน” หล่อนย้อนพลางพยักพยิดไปทางกุมาริกา “ดูอย่างพี่มดลิดะ อ่อนกว่าลุงตั้งเป็นสิบๆ ปี แต่งงานจะมีลูกอยู่แล้ว ลุงเป็น พี่ชายคนโตแท้ๆ ปล่อยให้น้องแข่งหน้าก่อนได้ไง ระวังน้ำ...ชักช้าอืดอาด มากๆ พี่มิกแข่งไปอีกคน แล้วจะเหลือลุงเป็นตาแก่เดียวดาย จัดงาน แชยิดไม่มีลูกมีเต้านมเหงาจะลุง”

เซตชลหัวเราะพริต ตรงข้ามกับพี่ชายคนโตที่นอกจากจะไม่ออกแล้วยังหน้าเน่คิ้วขมวดอีกด้วย

“ก็ถ้าโลกนี้มีแต่ผู้หญิงอย่างเธอ ฉันขอยู่เป็นโสดดีกว่า”

จังหวะนั้นเสียงเพลงลูกทุ่งของนักร้องมือสมัครเล่นจบลงพอดี หลาย คนจึงพร้อมใจกันปรบมือ ก่อนที่พิธีกรจะก้าวขึ้นสู่เวทีอีกครั้ง

“จบไปแล้วนะครับสำหรับเพลงแรกในค่ำคืนนี้ และเมื่อครู่นี้มีนักร้อง สาวสวยแอบกระซิบมาว่าอยากร้องเพลงให้ทุกคนฟังบ้าง พร้อมจะพบกับ เธอกันหรือยังครับ ถ้าพร้อมแล้ว...ขอเสียงปรบมือต้อนรับสาวน้อยหน้ามน คนหน้าหวาน หลานสาวของคุณนายเจ้าของสวนมะม่วงชื่อดัง น้องน้ำผึ้ง เดือนห้า หน้าสวย เสียงใสกระซึกวิญญูณครับบบ”

นวินดาถึงกับอ้าปากหวอ กะพริบตาปริบๆ อย่างไม่รู้เลยว่าหล่อนไป กระซิบบอกพิธีกรตั้งแต่เมื่อไร

หรือจะเป็นผีมือบื้อ? ลูกพี่สาววัยกระเตาะหันไปมองตำหนิสนุน้อย ที่นั่งกินขนมอยู่ข้างๆ แต่อีกฝ่ายกลับส่ายหน้าปฏิเสธเป็นพัลวันจนชักไม่ แน่ใจแล้วว่าเป็นผีมือใคร ปรกติแล้วบื้อไม่เคยกล้าโกหกหล่อน กระทั่ง

เหลือบเห็นการกระเดียนยิ้มนุ่มปากอยู่ใกล้ๆ เวที คำตอบที่ค้างคาใจก็เล่นเข้ามาในสมอง

ที่แท้ก็ฝีมือผู้ใหญ่นี่รู้จักตนเอง!

“มีเรื่องเข้าใจผิดอะไรหรือเปล่า”

คำถามของเซตชลเรียกความสนใจของเด็กสาวให้หันไปหา แต่เสียงปรบมือของเหล่าพนักงานตามโต๊ะต่างๆ ก็ทำให้หล่อนคิดว่าไม่ควรปฏิเสธ สุดท้ายจึงตัดสินใจพลิกวิกฤตให้เป็นโอกาสด้วยการลุกขึ้นไปกระซิบข้างหูเซตพนา

“เดี๋ยวรอดูนะลุง ว่าผู้หญิงอย่างน้ำผึ้งจะมีใครอยากหลวมตัวบ้าง” หล่อนก้าวตรงไปข้างๆ เวทีเพื่อนัดแนะกับเจ้าหน้าที่เครื่องเสียง ดวงตากลมโตมวิยวชาเลื่องมอการะเกดนิดๆ เพราะเธอได้ว่าอีกฝ่ายอยากแกล้งให้หล่อนขายหน้า แต่คนอย่างวินดาไม่เคยกลัวอะไรง่ายๆ ตอนนี้ได้ก้าวขึ้นไปบนเวทีพร้อมกันกับที่เสียงดนตรีเพลงลูกทุ่งยอดนิยมดังขึ้น

บรรดาพนักงานในฟาร์มปรบมือให้กำลังใจกันเกรียวกราว โดยเฉพาะเหล่าลุงๆ น้าๆ ดูจะชอบบอกรักเป็นพิเศษ เพราะมันเป็นเพลงที่ประพันธ์ขึ้นมาเอาใจคนอายุมากโดยเฉพาะ

มีเมียเด็ก...ไม่ต้องตรวจเช็กร่างกาย
น้องมียาสมุนไพรรักษาเอาไว้...ให้พี่
ไม่ต้องระแวงกลัวเรี่ยวแรง...ไม่มี
อย่าได้เกรงกลัว ในตัวของน้องมีของดี
ขอเพียงแต่พี่...มีหัวใจรักน้องจริง

“โห...” เซตชลถึงกับอึ้ง ไม่อยากเชื่อว่าวินดาจะร้องเพลงได้จริงๆ แม้ไม่ไพเราะเทียบเท่านักร้องออกแผ่นเสียง แต่ก็รื่นหูไม่เบา เหนือสิ่งอื่นใดคือหล่อนยังแกล้งยกคิ้วหัวตามาทางเซตพนาตอนร้องจบท่อนแรกราวกับ

จะบอกความในใจกลายๆ เล่นเอาการะแถร้อนนในใจราวกับมีใครเอาไฟมาสูม “ไม่คิดรับไมตรีบ้างหรือไง พี่หมี”

“พูดอะไรของแก” น้ำเสียงของเซตพนาราบเรียบ คิ้วหนาเลิกขึ้นนิดๆ อย่างไม่เข้าใจ

“เด็กมันชัดเจนขนาดนี้ยังต้องให้แปลอีกหรือ...” คนเป็นน้องยกแก้วเครื่องดื่มสีอำพันขึ้นพลางหันไปหาแนวร่วม “จริงไหมคุณชาย”

หม่อมราชวงศ์นพคุณนิ่ง ไม่แน่ใจว่าเขาเกี่ยวอะไรด้วย แต่คงเพราะไม่บ่อยนักที่พี่ชายของภรรยาจะพูดจาดีๆ กับเขาแบบนี้ ราชินิกุลหนุ่มจึงอดไม่ได้ที่จะยิ้มและตอบไปตามตรง

“ครับ”

“นั่นไง” เซตชลแทบตบเข้าผาด “คุณชายยังดูออกเลย”

“ไร้สาระ”

เซตพนาสายหัวพลางยกแก้วเหล้าขึ้นมาดื่มบ้าง ทั้งยังอดหงุดหงิดไม่ได้ที่เห็นคนงานหนุ่มน้อยหนุ่มใหญ่ในฟาร์มลุกไปรำนานาเวทเพื่อสนุกกับนินดา บางคนพอมีเงินเดือนเหลือใช้ก็ยิ่งย่นธนบัตรสีแดงให้ทิบหล่อนเสียอีก และเขาไม่ชอบเอาเสียเลยที่เห็นหล่อนยิ้มรับหน้ารับรีน สุดท้ายเลยต้องเบือนหน้าหนีมาทางวงสนทนา

“อีกอย่างฉันไม่ได้คิดอะไร ไม่ใช่เผลอหัวงเหมือนคุณชาย แก่ไม่อยู่ ส่วนแก ยังเต๊าะเด็กนักเรียนได้ลง”

“อ้าว...” ราชินิกุลหนุ่มขำ ไม่อยากเชื่อเลยว่าเออออห่อหมกแค่คำเดียวสั้นๆ สุดท้ายแล้วงานจะเข้าเขาอีกจนได้ เพราะครั้งที่ตามจับกุมาริกาใหม่ๆ หล่อนยังเป็นเพียงนักศึกษาฝึกสอนในโรงเรียนเขาอยู่เลย และด้วยอายุที่ต่างกันค่อนข้างมาก กว่าจะฝ่าด่านอรหันต์ของสองเขตได้ก็ต้องใช้ความจริงใจอีกโข

“คนเราถ้ารักกันเสียอย่าง อายุห่างกันก็ปีก็ไม่สำคัญหรอกครับ”

“พูดได้ดี” เซตชลหัวเราะชอบใจ และเป็นครั้งแรกเลยที่ว่าได้ที่เขา

ญาติดีกับน้องเขยแบบนี้ “ค่อยสมกับที่ยกมดให้หน่อย”

“นี่แกแปรพักตร์ตั้งแต่เมื่อไร”

“ยังครับยัง” เขตชลยืนยันว่ายังอยู่ข้างพี่ใหญ่ของบ้านเหมือนเดิม “แต่บางเรื่องที่มันดี ผมก็ต้องว่าดี เหมือนอย่างเรื่องที่น้องผึ้งเป็นคนน่ารัก ผมก็ว่าน่ารัก น่ารักประทาน...เอ้ย! น่ารักไม่ตรีงครับ”

“ฉันไม่หวังเหมือนแก กับเด็กมัธยมแท้ๆ ยังคิดลามกได้ลง”

“ครับ พี่หมั่นคนดี ไม่หวังจริงๆ ก็ดีแล้ว” เขตชลหัวเราะขบขัน เมื่อเห็นพี่ชายยกแก้วเหล้าขึ้นดื่มราวกับอยากยุติบทสนทนาเต็มแก “เพราะถ้าเกิดหลวมตัวขึ้นมาจริงๆ ประเดี๋ยวจะเจอข้อหาพรากผู้เยาว์ได้”

เขตพนาแทบจะล้าลักพรวด แต่ก็ยังดีที่ยังตัวเองไว้ทัน

บ้านบิ! เขาไม่ได้คิดอะไรกับนวนิยายจริงๆ เสียหน่อย เหตุใดถึงรู้สึกเหมือนมีมวลสารมากมายแล่นเข้ามากระแทกใจแรงๆ แบบนี้ แล้วพอนหันไปเห็นหล่อนยืนร้องเพลงอยู่ท่ามกลางความสนใจของสายตาทหลายคู่ก็รู้สึกไม่ชอบเอาเสียเลย แม้ว่าหล่อนจะกำลังมองมาที่เขาก็ตาม

มีผิวแก่...แต่เสน่ห์หลากหลาย

หนุ่มๆ นะซิดซ้าย ลูกเล่นแพรวพราว...ดียิ่ง

เอาอกเอาใจ ไม่ต้องเผ้าคอยท้วงติง

อยากกินอะไรก็หามาให้ยอดหญิง

สารพัดทุกสิ่ง ดีจริงๆ หนอ...พ่อคุณ

จู่ๆ ก็รู้สึกเหมือนหล่อนกำลังยั่วโมโหเขา เพราะคำพูดที่หล่อนทิ้งท้ายเอาไว้ก่อนขึ้นเวทีกำลังวนเวียนเข้ามาในสมอง

‘เดี๋ยวรอดูนะลุง ว่าผู้หญิงอย่างน้ำผึ้งจะมีใครอยากหลวมตัวบ้าง’

นวนิยายอีกคิว ดูเหมือนกำลังชอบใจที่มีลุงๆ น้าๆ หลายคนไปร่ำอยู่ เป็นเพื่อนตรงหน้าเวที

หนูได้ผิวแก่ แต่เนื้อหนังไม่หย่อนยาน
ตามสเปกที่ต้องการ รักซุ่มจำหวน...อบอุ่น
มีผิวคราวลุง ไม่ยุ่งยากเปลี่ยนรักเป็นทุน
สมชายชาตรี มีหัวใจเป็นนักบุญ
พลังรักไม่สิ้นสูญ ไม่ว่ารุ่น...หัวใจ

เซตพนายกแก้วเหล้าขึ้นดื่มอีกครั้ง แต่เมื่อพบว่าไม่มีของเหลวไหล
เข้าปากก็ยิ่งหงุดหงิดกว่าเดิมจนอดไม่ได้ที่จะกระแทกแก้วลงบนโต๊ะอย่างแรง
“บื้อ”

“คะ...ครับ” เด็กชายที่กำลังเพลินอยู่กับการกินถึงกับสะดุ้ง ไม่แน่ใจ
ในอารมณ์ของอีกฝ่าย ตลอดเวลาที่เซตพนายกำลังคืบหน้าแข็งขงเหล้า บื้อจึง
เฝ้ามองอย่างระมัดระวังตัว

“ไปบอกลูกพี่แกให้กลับลงมาได้แล้วไป ร้องไม่ได้เรื่องแล้วยังอยาก
จะร้องอีก”

“หา...!” บื้อถึงกับอุทานด้วยสีหน้าเหลือเชื่อ “ระดับรางวัลชนะเลิศของ
โรงเรียนนี่ยังไม่ได้เรื่องอีกหรือลุง”

“เออ” เขาตอบห้วนๆ พलयกแก้วเหล้าขึ้นมาถือ
แววตาคมดูคุณั้นทำเอาบื้อไม่กล้าขัด ร่างจ๋มำรีบลุกจากโต๊ะไปทาง
เวที ซึ่งเป็นเวลาเดียวกับที่สาวน้อยข้างฟาร์มกำลังร้องเพลงท่อนสุดท้าย

มีผิวแก่...แต่มีหน้ามีตา
ตกเย็นค่ำมา จะเตรียมยาของดีให้
อยากให้ดื่มกิน บำรุงกำลัง...ภายใน
พี่จ๋าอย่ากลัว ใครอุ้มตัวน้องไป
ทั้งนา...นอก นาใน ให้พี่เถิดทำทั้งปี^๑

^๑ เพลง “มีผิวแก่” ศิลปิน : นิด ปรีณา

ใครแต่งเพลงนี้วะ!

เซตพนาเผลอจินตนาการตามเนื้อเพลงแล้วอดใจเต้นโครมครามไม่ได้ ยิ่งคนร้องเป็นวินดาที่เพี้ยนส่งสายตามาหา โลหิตในกายก็ยิ่งสูบฉีดอย่างบอกไม่ถูก เพราะบางครั้งเขารู้สึกว่านอกจากยั่วโมโหแล้ว หล่อนยังยั่วให้เขาอยากกระโจนเข้าคุกรักอีกด้วย

หล่อนก็แสร้งเพลง แสร้งเพลง...

เซตพนาพยายามบอกตัวเองไม่ให้คิดฟุ้งซ่าน เพราะอย่างไรวินดาก็เป็นแค่เด็กที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะ ต่อให้หล่อนจะแอบเชื่อเซตพนาจริงๆ อย่างมากเขาก็ได้แค่มองเท่านั้นเองแหละ!